

Nina Maria Kleivan

Journey into the Mess

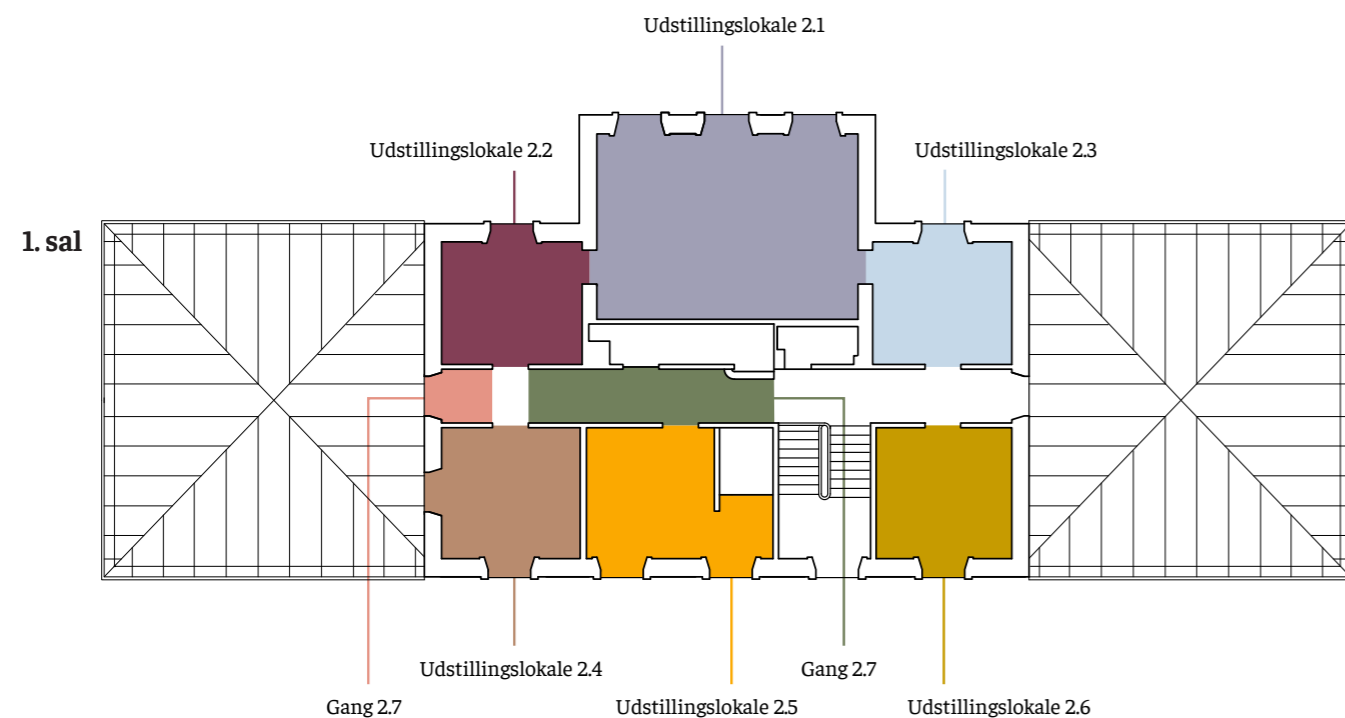
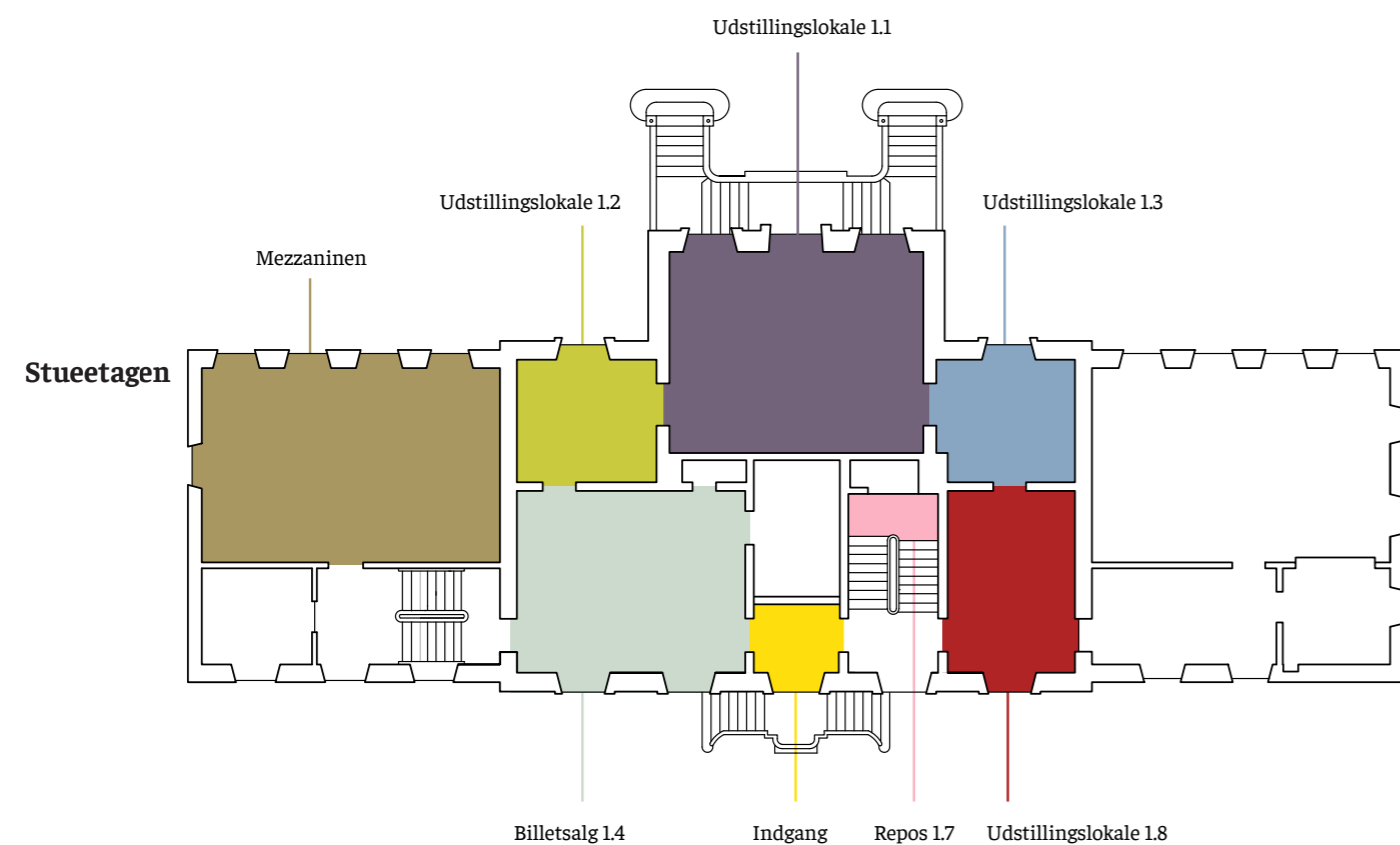
Sophienholm Kunsthall

Nina Maria Kleivan
Journey into the Mess

Sophienholm Kunsthal

Planoversigt

Værkoversigt

Stueetagen:

Udstillingslokale 1.1	<i>Insomnia I</i> , print, 385 x 750 cm ..... s. 64 – 67 <i>Animals of the Past</i> , kultegninger, 185 x 125 cm ..... s. 50 – 51 <i>Measured Time I</i> , 4.312 kvadrater udskåret af bogomslag, 385 x 280 cm ..... s. 38 – 45 <i>Measured Time II</i> , tusch-bemalede bogsider, 385 x 280 cm ..... s. 46 – 47
Udstillingslokale 1.2	<i>Escape Route</i> , Serigraf, 40 x 30/50/60 cm ..... s. 11 og s. 14 – 15
Udstillingslokale 1.3:	Loss: <i>Missing you I</i> , akryl på lærred, 185 x 125cm ..... s. 16 <i>Missing you II</i> , akryl på lærred, 185 x 125cm ..... s. 16 <i>Tent of the Norms</i> , telt af håndklæder, 210 x 210 x 130 cm ..... s. 62 <i>Excess</i> , diverse emballager, 30 x 1600 cm
Billetsalg 1.4:	<i>Fragile Rain</i> , træ, gips, 120 x 130 cm ..... s. 17 Opslagstavle: <i>Work in progress</i> , diverse materialer
Indgang 1.6:	<i>Eye-contact</i> , foto, 100 stk.
Udstillingslokale 1.8:	<i>Nina's ABC</i> , diverse objekter, træ, video ..... s. 30 – 31 <i>Breakfast with Kierkegaard</i> , foto, 2 stk. 74 x 104 cm ..... s. 70 <i>The Moon looks different now</i> , puslespil, 71 x 51 cm ..... s. 68 – 69 <i>Vanishing Points</i> , foto, 3 stk. 10,5 x 8,5 cm ..... s. 52
Repos 1.7:	<i>Vanishing Points</i> , foto, 3 stk. 10,5 x 8,5 cm ..... s. 52
Mezzaninen:	Under Construction: <i>From confusion to certainty</i> , foto, 90 stk. reagensglas 91 stk. med foto monteret på plade, 150 x 100 cm ..... s. 72 – 73 og 75 – 76 <i>Unrest I</i> , 140 gipsfragmenter, 100 x 125 cm ..... s. 60 – 61 <i>Unrest II</i> , diverse gipsafstøbninger, 100 x 125 cm <i>Notes to self I</i> , serigraf på papir, 185 x 125 cm ..... s. 63 <i>Notes to self II</i> , tusch, akvarel, collage på papir, 185 x 125 cm ..... s. 63 <i>Connecting Parts</i> , video, 3 minutter 35 sekunder ..... s. 54 – 55

1. sal:

Udstillingslokale 2.1:	<i>Insomnia II</i> , print, 310 x 750 cm ..... s. 64 – 65 <i>The secrets of life I</i> , akryl på lærred, 190 x 145 cm ..... s. 20 <i>The secrets of life II</i> , akryl på lærred, 190 x 145 cm ..... s. 21 <i>Tired from the same old Dream</i> , video i model af Sophienholm, 6 minutter ..... s. 74
Udstillingslokale 2.2:	<i>Experiments and Dark Dots</i> , arbejder på papir og tekstil, varierende mål ..... s. 53
Udstillingslokale 2.3:	<i>Falling awake, again</i> , diverse serigraf og akvarel, varierende mål ..... s. 48 – 49 <i>Into the Snow</i> , træski, diverse serigraf/print, 200 x 300 cm ..... s. 22
Udstillingslokale 2.4:	<i>The Colour White</i> , serigraf, 12 stk., 70 x 50 cm ..... Forside og s. 24 – 29
Udstillingslokale 2.5:	<i>Regn I</i> , 100 flasker med væske, 100 x 70 cm ..... s. 58 – 59 <i>Regn II</i> , print, 28 stk., 41 x 28 cm ..... s. 32 – 33 <i>Regn III</i> , lyd
Udstillingslokale 2.6:	<i>Maybe somebody is trying to tell me something</i> 14 stk. lyskasser, 50 x 50 x 12,50 cm ..... s. 56 – 57
Udstillingslokale 2.7:	<i>Unheimlich Swimming</i> , video, træ, vaskefad, varierende mål ..... s. 71 <i>Modifications</i> , print af bemalede tryk, 35 x 24 cm ..... s. 34 – 37

Rod i galaksen

Barbara Læssøe Stephensen *Chef for Sophienholm Kunsthø*

Er man et kulturelt dampbarn som mig og har været ung og museumssøgende på dannelsesrejser rundt i verden i 90'erne og 00'erne, så har man fået set sin del af Picasso udstillinger. Der var ikke det museum med respekt for sig selv der ikke viste sin variant af en Picasso udstilling, og alligevel slog det mig dengang, at det egentlig ikke føltes som en gentagelse, når man trådte ind i endnu en Picasso-udstilling. Men heller ikke at det som sådan bragte mig tættere på sandheden om Picasso. Eller fik ham til at stå tydeligere for hver udstilling. Derimod gav det mig, som et ungt menneske, en første dyb og svimlende fornemmelse af hvor langt et liv er. Alle de kapitler Picassos liv bestod af! Alt det der var Picasso! Hvor mange dele elementer og aspekter og perspektiver og historier. Parallele, forskudte og samtidige. Venskabet og det kunstneriske parløb med Braque, der syntes som en livshistorie i sig selv, men også blot et kort kapitel på vej væk fra noget og hen imod noget andet. Picasso som spanier. Picasso som indbegrebet af Sydfrankrig. De utallige kærlighedshistorier, der hver især føltes og fremstod som livshistorier i sig selv. Så mange kunstneriske faser, så mange materialer, så mange hjemstavne endda. Og jo mere Picasso jeg så, jo mere facetteret blev billedet af personen og kunstneren. Jo mere fragmenteret. Til jeg endeligt stod med noget der lignede brudstykker af et af et kubistisk Picasso værk. Et rod. OG følelsen af at det liv der lå foran mig var uendelig langt.

Uden sammenligning i øvrigt, blev jeg mindet om den erfaring, da Nina Maria Kleivans værk blev foldet ud for mig i forbindelse med denne udstilling. Collagerne. Ordspillene. Puslespilsbrikkerne. En tur op i Norges fjelde og ned i de dybeste familietraumer, Kierkegaards-citaterne, der dukker op mellem morgenmaden. Før og efter. Farver i ord. Ord i farver. Ord i supper. Nordens dyr i sort/hvid grafik stablet sirligt ovenpå hinanden. Et over-

size hjerte dannet af pixler, med hvert sin egenart. Rum efter rum fylder Nina Maria Kleivan Sophienholm med grafik, video, skulptur, installation, tekst, fotografi. En rejse ind i det, der indtil nu er summen af et liv, et virke, et øvre. Et rod? Ikke kunstnerisk. Tonen i Kleivans kunst er så umiskendeligt hendes. Men udstillingen *Journey into the Mess* går netop ind i rodet og ikke væk fra det, eller udenom det. Forsøger ikke at konstruere, men måske bare at udstille, undersøge alle delene, som billedkunsten og poesien kan. Romanen og filmen kan give os den tilfredsstillende illusion at alting på magiske vis vil forme sig til et meningsfuldt, dramaturgisk fuldendt forløb før eller siden. At alle scener og brikker har en mening som vil falde på plads omkring et plot til sidst, når værket er fuldendt, når livet kan ses retrospekt. Men intet kan som billedkunsten det modsatte; sende os på en tur rundt i galaksen for at opdage den uendelighed af måske, måske-ikke sammenhængende brudstykker af arv og miljø, fysik og psyke, historier og barske realiteter, tilfældigheder og viljesakter, som til sammen uanset udgør et liv. Intet kan som billedkunsten fører os frem til trøst og accept, af det underfundige selvmodsigende vidunderlige ROD, der til sammen udgør et liv.

På Sophienholm er vi helt ærligt småstolte over at blive endnu en brik i den fortælling, der er Nina Maria Kleivans. Med denne store solo-udstilling og det videoværk som Nina har optaget på Sophienholm og installeret i en miniature-model af selve huset.

Samtidig glæder vi os til at deltage i undersøgelsen og gå ud ad tangenter vi ser her og der i hendes righoldige værk. Vi vil dvæle ved det, at arve flygtninge-traumer og diskutere hukommelsens veje og vildveje i live-arrangementer med andre kunstnere og tænkere, som forhåbentlig vil tage os på vidunderlige rejser ind i deres tanker, erfaringer – og rod. ■

Mit eget landskab

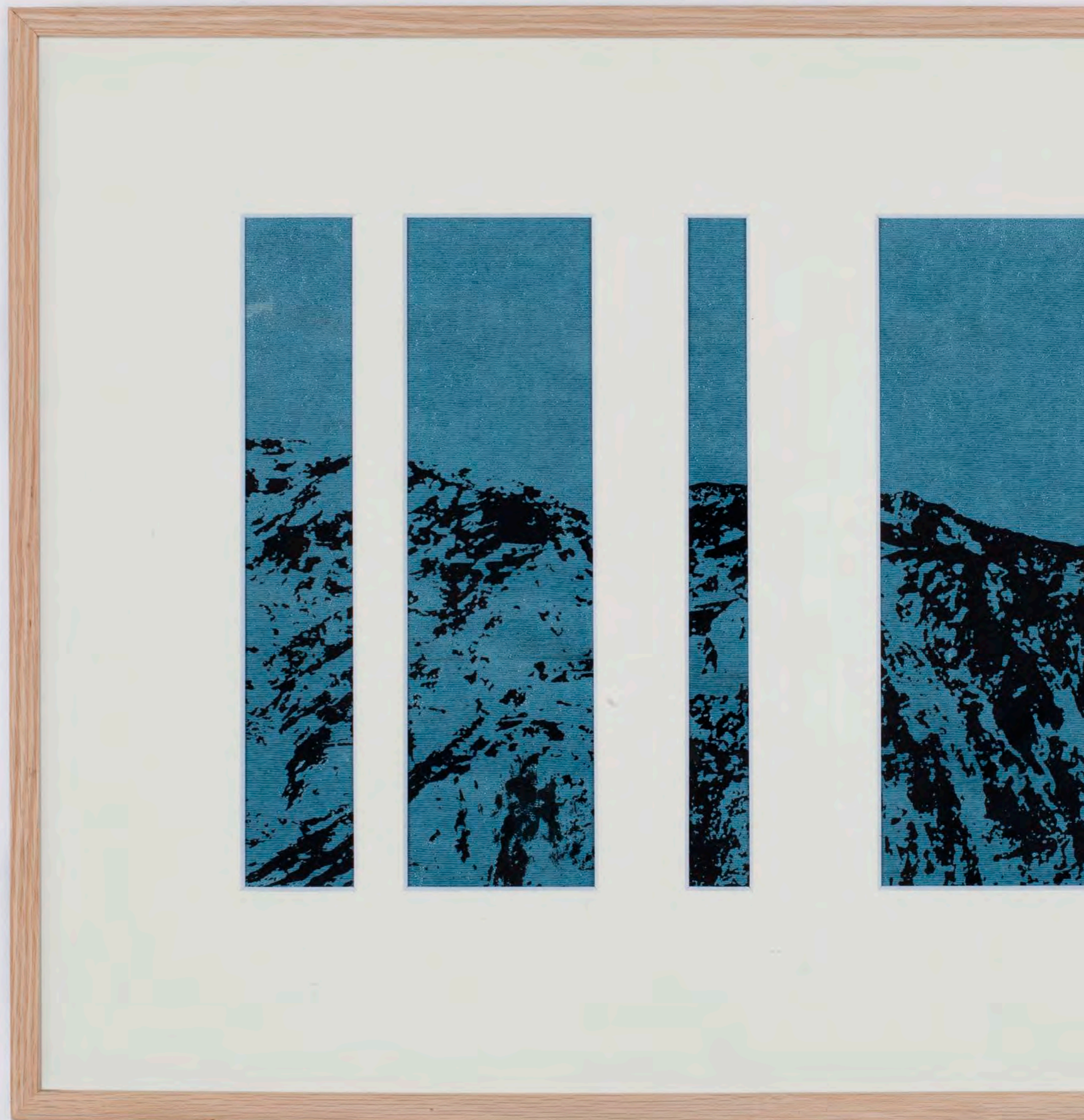
Mai Misfeldt, cand. mag.
og kunstanmelder

En rejse ind i kaosset eller rodet. Det er voldsomme ord, Nina Maria Kleivan bruger om den færd, hun har været på, for at skabe billederne til nærværende udstilling. Men at rejse tilbage ad erindrings spor, hvor egne tildragelser blander sig med fortalte, kan netop føles som at bevæge sig ind i et ukendt terræn, et vildnis, hvor det ikke er muligt at skelne klart mellem det reelle og det imaginære, og hvor man undervejs risikerer at falde ned i gletsjerspalter og komme seriøst til skade. Den 5. fjeldregel lyder, at man skal tage det nødvendige udstyr med, så du kan hjælpe dig selv og andre. Nina Maria Kleivan har taget hele sit æstetiske og kunstneriske apparatur i brug i skabelsen af udstillingens vedkommende og overraskende turnerede værker, der ikke mindst handler om identitet, landskab og nationalitet.

Nina Maria Kleivan blev født i Oslo. Hendes forældre Inge og Helge Kleivan var dybt engagerede samfundsforskere i arktiske forhold. Som en del af deres arbejde flyttede familien, da Nina var ganske lille, et par år til bygden Aappilattoq i det sydligste Grønland, 50 km nord for Kap Farvel. Da forældrene blev ansat på Københavns Universitet på det som i dag hedder grønlandske og arktiske studier, blev fjeldene erstattet med Allerød. Inge og Helge Kleivan viede deres tid til udviklingen af studiet omkring Inuit, kultur og samfund. Fordi Helge også var stærkt engageret i at forsvare oprindelige folks rettigheder (Han var i 1968 medstifter af menneskerettighedsorganisationen *International Work Group for Indigenous Affairs – IWGIA*), husede de i lange perioder flygtninge fra forskellige verdensdele. Man har en etisk forpligtelse i verden; det lærte Nina ganske tidligt.

Hun erfarede også på nært hold noget andet. At krigen sætter varige skader i et menneskes krop og sind. Som ung var hendes far med i den norske modstandsbevægelse. Sammen med en kammerat forsøgte han, som var nyopereret, at flygte på ski over fjeldene fra Nordnorge til Sverige, men undervejs blev de opdaget af en tysk patrulje. Helge havde en Luger pistol på sig, men han var åndsnaerrende nok til at lade den glide ned i sneen og med skiene stampe den helt væk. Var han blevet taget med den, var han blevet henrettet på stedet. Nu kom han og kammeraten i tysk fangelejr. Resten af livet havde han psykiske og fysiske mén efter opholdet. Tragisk nok viste det sig senere, at han og vennen havde været inde i sikkert svensk territorium undervejs på flugten, men at de var kommet til at gå i ring. Selv om de norske unge mænds fordel var, at de kendte fjeldet og kunne gebærde sig i det, så er fjeldets overmagt altid større.

Som mennesker er vi aldrig bare vores egne historier. Vi bærer familiens ar og skader med os på måder, vi måske skal blive meget voksne for at forstå. På den måde foregår der en stadig dobbeltbevægelse; vi bevæger os ind i fremtiden, fortiden fortøner sig tidsligt mere og mere, men samtidig træder den paradoksalt nok mentalt mere frem. Som om den var et meget stort grundfjeld, der langsomt bryder igennem vores indre havbund, rejser sig inde i os. Med alderen opstår der mere nuancerede erkendelser af, hvordan fortiden har formet os. Som børn og unge vokser vi væk fra vores forældre, ud i vores egne liv, men som ældre er det som om, vi også vokser tilbage til begyndelsen, som om vi hele tiden bliver ved med at finde nye brikker i det puslepil, der er vores liv. Hvem var de gådeful-

de første mennesker i vores liv, og hvordan sidder deres historie i vores kød?

I værket *The Moon looks different now* har Nina Maria Klevian puslet to billeder sammen. Det ene billede viser et alpelandskab, et landskab, der næsten ikke er til at se, fordi klicheen har lagt sig tommetykt oven på det, det andet er et fotografi af en såret ung tysk soldat, hun har fundet i et tysk fotoalbum. Da hun fandt fotografiet af soldaten, tænkte hun på sin far, der så ofte måtte ligge i sengen med smerter, og hun tænkte på, at den unge sårede soldat måske også var vokset op i et fjeldlandskab. Ingen af dem havde forestillet sig, at de skulle jage og blive jagtet gennem det landskab, som de paradoksalt havde fælles.

Escape Route består af indrammede serigrafier, af flere forskellige fjelde, men også gengagere i forskellige blågrå nuancer. Også i det indre liv er det godt med flugtruter, når virkeligheden presser for hårdt på. Billedkunsten er en vidunderlig flugtrute.

Qaqqaq betyder fjeld på grønlandsk. Ordet lyder som ravnens kald når det ruller gennem fjeldet både i Norge og i Grønland. Der er mange fjelde i Nina Kleivans liv og kunst. Bor landskabet i kroppen? Kan det tidlige barndomslandskab, f.eks. det monumentale fjeld der går næsten ned til havet, og hvorimellem bygden Aappilattoq ligger som en lille varm lomme i et voldsomt og øde land, have sat sig i hendes krop og sjæl som en kode? Don Gayton, en forfatter fra Britisk Colombia, fandt på begrebet det primære landskab, som det landskab et menneske identificerer og forbinder sig mest med. Man kunne sige, at det primære landskab bliver en del af ens struktur, sætter sig i kroppen som en uerkendt taktil viden og forståelse, på samme måde som et sprog. Vi taler

om kroppens indre landskaber. Det handler om følelser. Men også de ydre landskaber former vores krops væren i verden. Når kunstnerens krop bevæger sig i fjeldet, ved foden, hvor den skal træde, kroppen hvordan den skal fjedre, for at komme fra sten til sten. Det er en sprogløs erfaring, der bliver hjemløs i Allerød.

I det kropsstore værk *Notes to Self I*, er der fra et stort serigrafisk tryk af en nøgen, hovedløs (dekapitationen gør hende almen) kvindekrop, trukket linjer fra forskellige kropsdele til små serigrafiske tryk. Det minder om en anatomisk planche, en anskuelsestavle. På de små tryk ser man dog ikke sygdomsdetaljer eller forklaringer om akupunkturpunkter, men forskellige fjelde, som om de forbandt sig til de forskellige steder i kroppen. Erindringer om det ene fjeld værker måske en gang i mellem i højre knæ, mens et andet fjeld får lystfulde tanker til at skylle gennem skødet.

Mange landskaber forandrer sig, fjeldet forandrer sig måske mindst. Det er en beroligende form for konstans i en efterhånden flydende verden. Den bløde og nøgne krop er forgængelig, dens skønhed vil forgå, det er allerede en del af bevidstheden ved at betragte den. Når fjeldet peges ud som steder i kroppen, peges det samtidig ud som struktur, som et mentalt skelet. I *Notes to Self II* er kødet erstattet med skelettet og de små billeder med ord og sætninger. I bækkenet er der både ”hukommelse” og ”lysekrone”, mens hånden rummer ”intime fantasier” og ”forsøg på at male nordlyset”. Værket er som en stor mindmap, alt det, der også er et menneske, underlige drømmeagtigt surreelle sætninger som ”trappeforløb som vokser op”, ”hvis jeg kun måtte glemme en erindring”, konkreter som ”snøfnugg” og det uskyldige men samtidig skæbnsvangre ”birkestammer”.

Mange mennesker, der har været ude for traumatiske hændelser, dør med søvnløshed. Netop der, hvor kroppen og sindet skal falde til ro, aktiveres alarmberedskabet igen og hjernen går i gang med udtænkning af nye flugtruter. At finde vej ind i søvnen kan føles, som at skulle forcere et enormt fjeld, og måske kan man efterhånden lære det indre landskab så godt at kende, at man ved, at der bag det tredje fremspring skjuler sig et læsted lige der, hvor den lille kilde løber. Det rykker i kroppen, når jeg står foran Nina Maria Kleivans to mere end 7 meter lange og loftshøje print betitlet *Insomnia I* og *II* som forbinder første og anden etage. I fjeldet forsvinder følelsen af afstand. Jeg mærker den klemte fornemmelse af søvnløshed, af at føle sig mast ud til kanten, af et massivt fjeld, der spærrer for enhver udsigt til morgendag. Og samtidig vågner længslen efter at forsvinde ind i den tilstand, hvor tiden kun styres af solens gang, og sansesapparatet vågner igen, som man oplever alene på fjeldet.

Når man ikke kan falde i søvn, kan man ”falde vågen” eller måske nærmere, falde i våger. *Falling awake, again* er et værk, som Nina Maria Kleivan har arbejdet på i andre versioner før. Det er en collage af akvareller og serigrafier hængt op på et snoresystem, og i lighed med erindringen, kan det nærmest organisk undergå nye forskydninger. Karakteristisk for værket er vekselvirkningen mellem nydelse og afslapning og et alarmerende ubehag, som f.eks. affødes af skiftet mellem billeder af smukke nøgne kvindekroppe og det helt umotiverede billede af en saks. Netop som nervesystemet slapper af, sparkes det i gang igen af et spidst redskab, der kan skære ind i det bløde, snitte den varme krop åben, ødelægge og destruere. Senere følger en lille serie, et vagttårn, en fangeskjorte, tomme sko, det er den krig og alle andre

krige. Bedst som den søvnløse giver slip, kravler angsten frem under skjorten som en edderkop, rikochetter tanken som et pistolskud i baghovedet.

På en hylde står en gipsafstøbning af et knæ og en albue sammen med nogle mere uformelige klumper. Nedenunder hylden, der hvor der ville hænge gryder eller viskestykker, hænger spredte genstande. Jeg ser en fod, to hænder, fragmenter af ansigter, en stor knogle, et bryst, mange løse ører og noget, der ligner små skeer. Et underkæbeløst kranie stirrer ufravendt på mig. Er dette et menneske? Var dette et menneske? Værkets titel er patetisk som en popsang; *Fragile Rain*, men køkkenrealismen gør det mere ubestemmeligt. Er det et offersted, votivgaver, der skal tage smerterne i knæet væk? Så crisp og hvidt. Med tråde til et menneskeliv.

Der er tyngde i Nina Maria Kleivans værker, men der er også en befriende lethed og humor. Som når hun laver et arkiv over regnvand. Eller arbejder med forne tiders gengivelser af folketyper og udstyrer dem med nutidens bagage i form af store blå Wolt tasker og poser fra Aldi, eller når hun i *Maybe Somebody is trying to tell Me Something*, lader ting og tunger tale med pastabogstaver.

Nina Maria Kleivans værker er hjertearbejde. Med en præcis fornemmelse for skala og for det frydefulde gys, når man ser at det store hjerte er sammensat af kvadrater udskåret af bogomslag (4.312!). På en gang er det ganske analogt og samtidig er den kødfulde muskel pixeleret som et computerspil. Det er skarpt klippet, og samtidig blødende varmt.

”Counting the days” siger kaffefilteret, mens den lille barnesko er klar til at indoptage den allerførste taktile fornemmelse af det nye menneskebarns landskab, ”My own landscape”.

Interview

Kunsthistoriker Louise Banke i dialog med Nina Maria Kleivan

1. Hvor henter du din inspiration?

Inspirationen kommer grundlæggende fra min opvækst og fra min families historie og fortid. Det er grundstof-fet, jeg skal formidle og bearbejde i en form, så det får en almenmenneskelig relevans i nuet og for beskueren.

2. Dyret spiller en central rolle i flere af dine seneste værker. Hvad er grunden til det?

Jeg har haft nogle indtryk, nogle ankerpunkter, som jeg har båret med mig fra barndommen. Det kan være billeder, fotos, tegninger, sætninger, alt muligt. Som tiden går bliver ankertovene længere og længere. Enten skal de sprænges eller eksekveres som værker. Jeg har en lille bog med norske dyr. Den har fulgt mig alle de gange jeg har flyttet, lige siden jeg var helt lille. Illustrationerne har sammen med andre barndomserindringer inspireret til store kultegninger på udstillingen. F.eks. at jeg et tidligt forår trådte ned i en redefuld bugtende slanger, eller da min ældste søster og jeg fangede en stor fjord-torsk fuld af indvoldsorm i Grønland.

3. Du er optaget af national identitet. Har din norske baggrund betydning for dig som kunstner?

Absolut. Fordi meget af min inspiration tager udgangspunkt i min familie og familiens fortid, ligger min norske opvækst som en naturlig indlejring i mine værkers DNA. Det er formodentlig også derfor fjeldet bliver ved med at dukke op i min kunst.

4. Barndomserindringen spiller en stor rolle i din kunst – er det de gode eller de dårlige oplevelser, du især bruger? Har dit syn på din barndom ændret sig over tid? Hvordan?

De oplevelser der har kraft, der hvor det interessante ligger, det er i konflikten, i kriserne. Derfor trækker jeg på intense, livsforandrende erindringer. Når man selv får børn, får man et andet syn på det at være forældre og på det at være barn. Jo ældre man bliver, jo mere har man at reflektere på i takt med, at man får mere erfaring.

5. Du dekonstruerer tidligere værker, som tager afsæt i din barndom? Hvorfor skal værkerne dekonstrueres?

Nej, jeg dekonstruerer ikke værker med specifik udgangspunkt i min barndom. Jeg føler mere, at jeg revitaliserer det tilbageskuende. Jeg ændrer og fjerner værker, som jeg er færdig med. I destruktionen opstår noget nyt, ting og tanker skærpes. Jeg genskaber så at sige fortiden som fremtid, da jeg til stadighed genbesøger, gentænker og genskaber bestemte emner og motiver i jagten på den endegyldige afdækning – en jagt der måske ikke lykkes, men som konstant bringer mig dybere ind i materien.

6. Du bruger mange forskellige materialer og mestrer mange forskellige kunstneriske discipliner. Hvad er forklaringen på de mange forskellige kunstneriske udtryk? Har du et materiale og en teknik, du foretrækker?

Som udgangspunkt har jeg malet, men efter en skade og efterfølgende operation i min højre arm kunne jeg ikke bruge den som før og måtte derfor ændre mine arbejds-metoder. Det vendte jeg til en fordel og gjorde det til en mulighed for konstant at kunne fodre min sultne nysgerrighed. Med nye medier, materialer og de muligheder de giver.

Jeg har ikke rigtigt ét medie, jeg foretrækker, men jeg holder meget af at arbejde med kul og vender altid tilbage til det.

Lost Norway
90m² fjeld i Galerie Pi, København

væg. På denne udstilling lader jeg et nyt fjeld brede sig over to etager. Som fjeld betragtet er det jo ikke stort men alligevel stort inde i en bygning.

8. Hvad betyder fjeldet for dig? Det er et motiv, du vender tilbage til igen og igen?

Fjeldet er for mig symbolet på forankringen og stedet hvorfra du kan få overblikket. Det er drama, det er liv og død – på mange måder symbolet på min opvækst og evigt forankret i mig. Fjeldet giver for mig tryghed samtidig med, at det er i fjeldene i nordnorge, min far fór vild under sin flugt fra Norge til Sverige, og der han bliver fanget af tyske soldater, og der jeg på en måde føler vores families historie starter.

9. Kan du sige lidt om din fars historie? Hvem er det, der fanger din far, og hvorfor var han på flugt?

Min far var kommunist og medlem af den norske modstandsbevægelse. Han blev taget til fange af tyskerne under forsøget på at flygte til Sverige og kom i tysk fangelejr. Noget han aldrig forvandt, og som trak lange spor i familien.

10. Den identitet beklædningen giver mennesket er et om-drejningspunkt i flere af dine værker. Hvorfor det?

Jeg er fascineret af folkedragten, hvordan den systematiserer en række tegn, der kan markere ting såsom bærerens sociale og ægteskabelige status, erhverv og ikke mindst regionale tilhørsforhold. I dag er folkedragten i store dele af verden ved at forsvinde. Den kraftigt øgede mobilitet har gjort signalværdien omkring den lokale forankring irrelevant. Men dragten som identitetsmærke er ingenlunde ved at uddø – den har blot forandret sig til nye, mere tidsvarende former.

7. Du er gået fra at arbejde i den lille skala til store formater. Hvad er forklaringen på disse skalaspring?

Jeg kan godt lide skalafor-skydninger; når noget er for småt eller for stort. Måske er det ikke så meget dét, at genstanden er gjort lille som dét, at man virker så stor i forhold til den. Sidste år udstillede jeg et print af et 90m² fjeld inden i et galleri-rum: Op ad en væg, hen over loftet og ned ad modsatte

11. Bogen som objekt og ordet som kunstform er et gennemgående motiv, materiale og fokus i dit værk. Hvilken rolle spiller bøger i dit liv?

Som barn læste jeg Dostojevskijs samlede værker og havde en enorm læseoplevelse, selv om jeg qua min alder måske ikke fik alle betydningslag med. Jeg har altid læst meget. Bøger var en magisk portal til et sted, hvor jeg kunne trække mig tilbage. Denne indsamlede ophobning og videregivelse af viden og indsigt er essentiel for vores kulturs udvikling. Bogen er fundamentet. Bøger repræsenterer fiktive verdener, man kan gå ind og ud af samtidig med, at de også kan registrere virkeligheden. Jeg har en fascinationen af gamle bøger, den gamle viden de indeholder, sætninger som griber mig, ord jeg ikke kender, men også deres fysiske fremståen, lugten, vægten, omslaget, papiret som gulner. Som materiale er de fantastiske. Her har jeg i de to store hjerteværker brugt bogomslag og bogsider. Jeg har længe arbejdet med artist books, skabt nye bog-objekter med udgangspunkt i eksisterende bøger.

12. Du har taget del i flere gruppeudstillinger de seneste år – og har nu en separatudstilling på Sophienholm. Hvilken forskel er der på udstillingsformaterne og arbejdsprocessen hen imod udstillingerne for dig?

Man står alene med separatudstillingerne. I gruppeudstillingerne er der et større samspil. Man har fordel af at kunne spille bold op ad og sparre med andre, man kan idéudvikle sammen, men samtidig betyder det også, at man skal gå på kompromisser. Man må finde den fælles grund. Ved separatudstillingerne bestemmer man suverænt, men er så også alene om at stå på mål for de beslutninger, der træffes undervejs. Kunstneriske såvel som praktiske og strategiske.

13. Har du altid tegnet? Hvad sker der med dit tankesæt, når du tegner? Er der forskel på den mentale tilstand, du blev bragt i som barn og nu, når du tegner?

Jeg har tegnet, fra jeg var helt lille. De fleste holder op med at tegne som teenagere, men er man lidt introvert bliver man ved. Jeg synes det er enormt privat at tegne. Man er inde ved kernen, man får et rått kik ind i den skabende proces. Man står i mental forstand nøgen overfor betragteren. Det kræver for mig et særligt rum for, at det kan føles komfortabelt. Men samtidig er det at tegne også at være et sted, hvor jeg kan finde ro, fordybelse og trække mig ind i mig selv. Som barn tegner man intuitivt, for sin egen skyld. Som kunstner har jeg naturligvis en helt anden og mere be-

vidst agenda – samtidig med at jeg forsøger at holde fast i den spontane, intuitive tilgang.

14. Humorens funktion i samtidskunsten medvirker ofte til at vække, pirre, bevidstgøre, aktivere og overraske beskueren. Humoren er vel en medierende faktor mellem beskuer og værk. Hvorfor bruger du humor, også når du visualiserer alvorlige temaer? Er du optaget af, hvordan beskueren oplever dine værker?

I min kunstnerisk praksis arbejder jeg i to tempi. I den første fremtænker jeg idéen, i fase to skal jeg finde ud af, hvordan jeg præsenterer den for publikum. Egentlig er jeg ikke så optaget af, hvordan værkerne bliver modtaget. Efter at have haft en gigantisk shitstorm med en serie fotografier for en hel del år siden, ved jeg, at værker kan komme til at leve deres eget liv, uanset hvad mine intentioner var.

Jeg bruger ikke humor; det er helt ubevidst. Men den humor, som opstår i mine værker, handler ofte om at mediere emner som hverdagens tristesse eller det ligefrem ubærlige.

15. Jeg kommer til at tænke på 1500-tallets manierister, der ironiserede over renaissancekunstnernes perfektionisme, når jeg ser flere af dine værker. Du manierer både dit eget forhold til din fortid – for eksempel med værket *Maybe Somebody is trying to tell Me Something*, men også i værket *Modifications* modificerer du eksisterende værker med en anakronistisk ironi. Kan du sige lidt om, hvor den trang kommer fra?

Oftentimes føler jeg mig som betragteren, der ser alt udefra; hver eneste detalje. Det kan være hårdt at tage alt ind, det er mange indtryk, for det er også evnen til at se svaghederne og fejlene. I pastaværkerne – *Maybe somebody is trying to tell Me Something* er udgangspunktet, at jeg som ung lavede sætninger langs tallerkenkanten med bogstavspastaen. Fascinationen i at kunne forandre en trist suppe til noget andet. Indlejre et budskab. Modifikationerne handler om et forløjet billede, en protest mod idéen om de gode gamle dage, som for det meste ikke var gode.

16. Hvor kommer alle ordene og sætningerne fra i *Notes to Self II*?

Jeg har altid skrevet mange noter. Når jeg støder på noget, som resonerer i mig eller gør mig nysgerrig, skriver jeg det ned. Når jeg får en tanke, som jeg synes er vigtig, noget som er værd at arbejde videre med, så kommer det

i en notesbog. Skelet-collagen er fuld af små citater fra nogle af mine mange notesbøger.

17. Collagen, det reetablerede billede hvor forskellige verdener mødes, er en metode, du bruger i mange af dine værker (*Hjernerne af bogomslag, collageskellet, serigrafier med kroppen og billeder af fjelde*). Hvad er forklaringen på interessen for denne metode?

Jeg er fascineret af sammenstødet: når ting, som egentlig ikke relaterer, sættes sammen og det som sker i mødet. Det er noget, jeg ikke helt kan styre. Jeg kender ikke resultatet, før jeg gør det. Det er en meget intuitiv proces. Jeg havde f.eks. en idé om, at to motiver ville være interessante som blanding; et alpelandskab og et foto jeg havde af en såret tysk soldat i sin sygeseng. Men det krævede så, at der skulle lægges 2.000 puslespilsbrikker, før de to motiver kunne blandes, og jeg kunne se om værket fungerede.

18. Døden er et mere præsent tema i værkerne, du har lavet til denne udstilling, end tidligere. Skelettet, den hovedløse krop, det monstrøse hjerte, portrættet af din afdøde farmor og hendes søstre. Er det bevidst, at du bruger døden som underlæggende tema i mange af dine nye værker?

I virkeligheden er motiverne til mange af de nye værker nogle, jeg har båret med mig i masser af år. Som sagt, er jeg vokset op med en familie der havde mange voldsomme begivenheder med i bagagen. F.eks. finder jeg, at billedet af min farmor og hendes søstre er interessant, fordi hendes historie er voldsom, og det foto, jeg har brugt som udgangspunkt for to malerier, viser dem som fem fint påklædte unge kvinder omgivet af træer, men det hele er en smuk iscenesat løgn. De er ludfattige, vokset op på en ø i det nordligste Norge, og foran ventet et hav af død og ulykker.

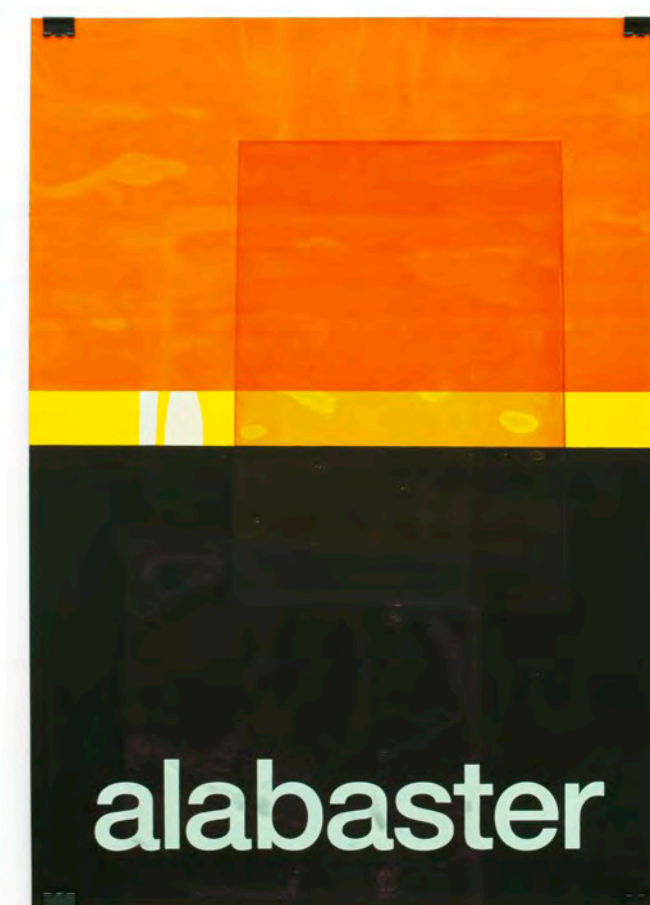
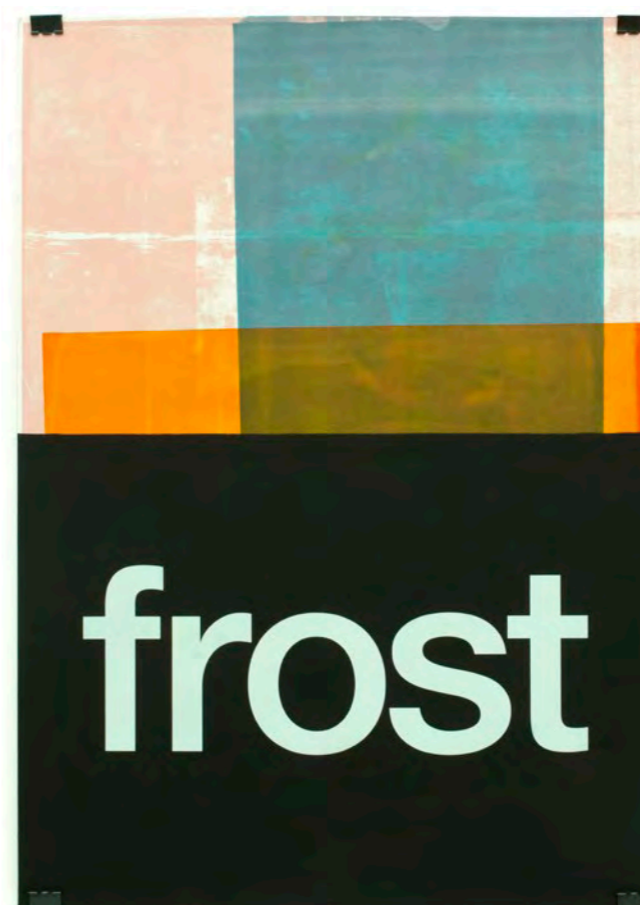
19. Har covid-19 påvirket din kunstneriske proces og værkernes karakter?

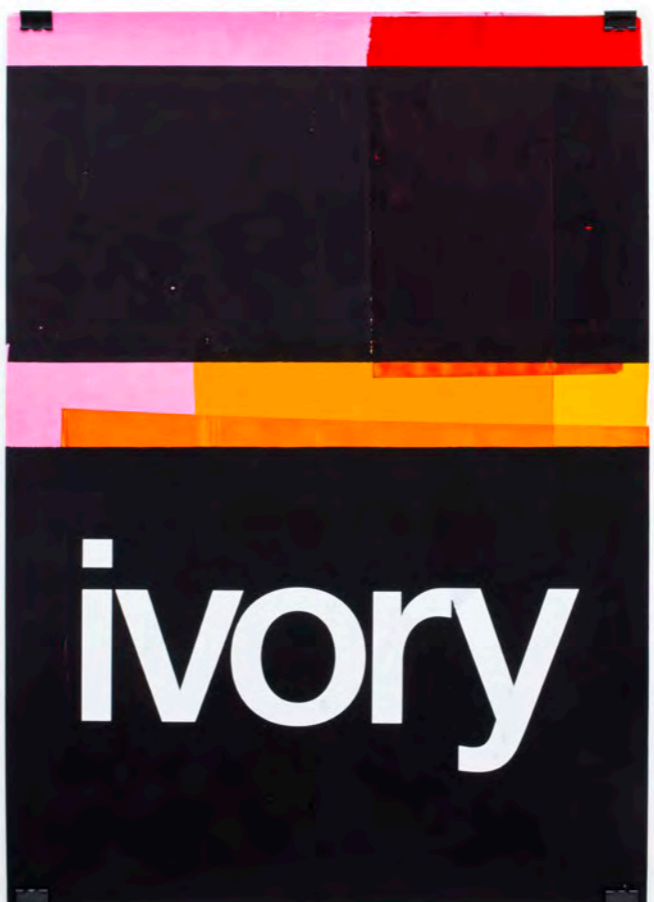
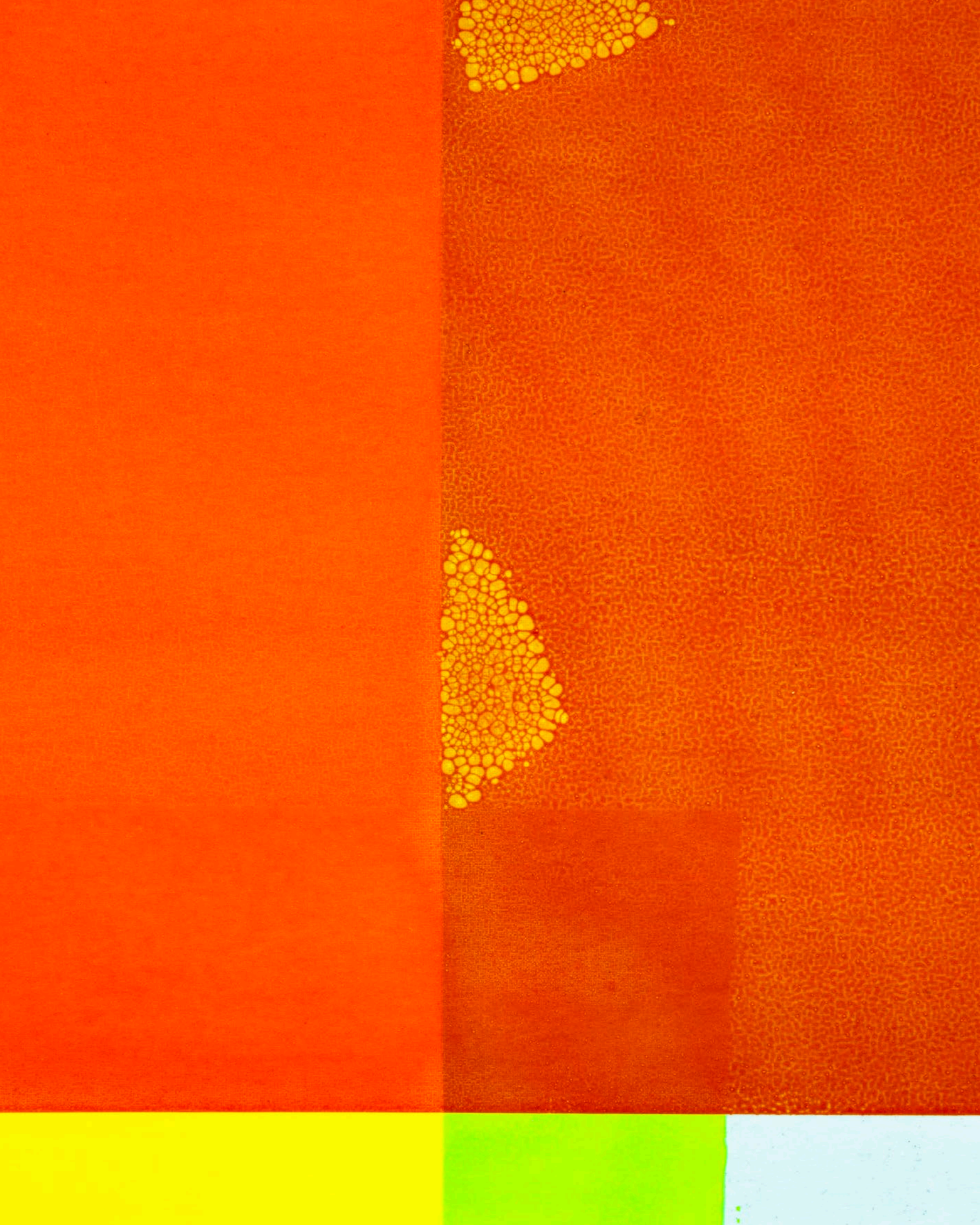
Nej, det har ikke påvirket værkernes karakter, men det har påvirket den kunstneriske proces på det tekniske, praktiske plan.

En udstilling som "Journey into the Mess" stiller store krav til planlægning, materialeanskaffelse, produktion og eksekvering. Altsammen noget Covid-restriktionerne har gjort betydeligt mere kompliceret.

Men også dét er i den sidste ende blot noget, der skal løses. Man skal ikke lave kunst for, at det skal være nemt. ■

fffo

H

J

K

L

P

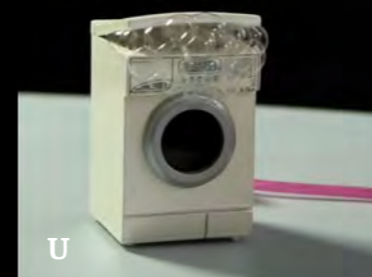
Q

R

T

U

Stillbilleder fra videoværket *Ninas ABC*

- Homesick   Sad because away from home
- Juxtaposition   Two things being seen or placed close together with contrasting effect
- Karma   Fate or destiny resulting from one's previous actions
- Lonesome   Sad because alone. Solitary, unfrequented
- Patience   Ability to wait for results
- Question   Express or feel doubt about something
- Reminder   A thing that causes someone to remember
- Thinking   The process of considering or reasoning about something
- Unhappy   Not satisfied or pleased; involving feelings of sadness

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted section header]

Det regnede stærkere nu,

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted section header]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted section header]

[Redacted text]

[Redacted text] Vi gik gennem regnen, [Redacted]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

[Redacted text]

D KULTU

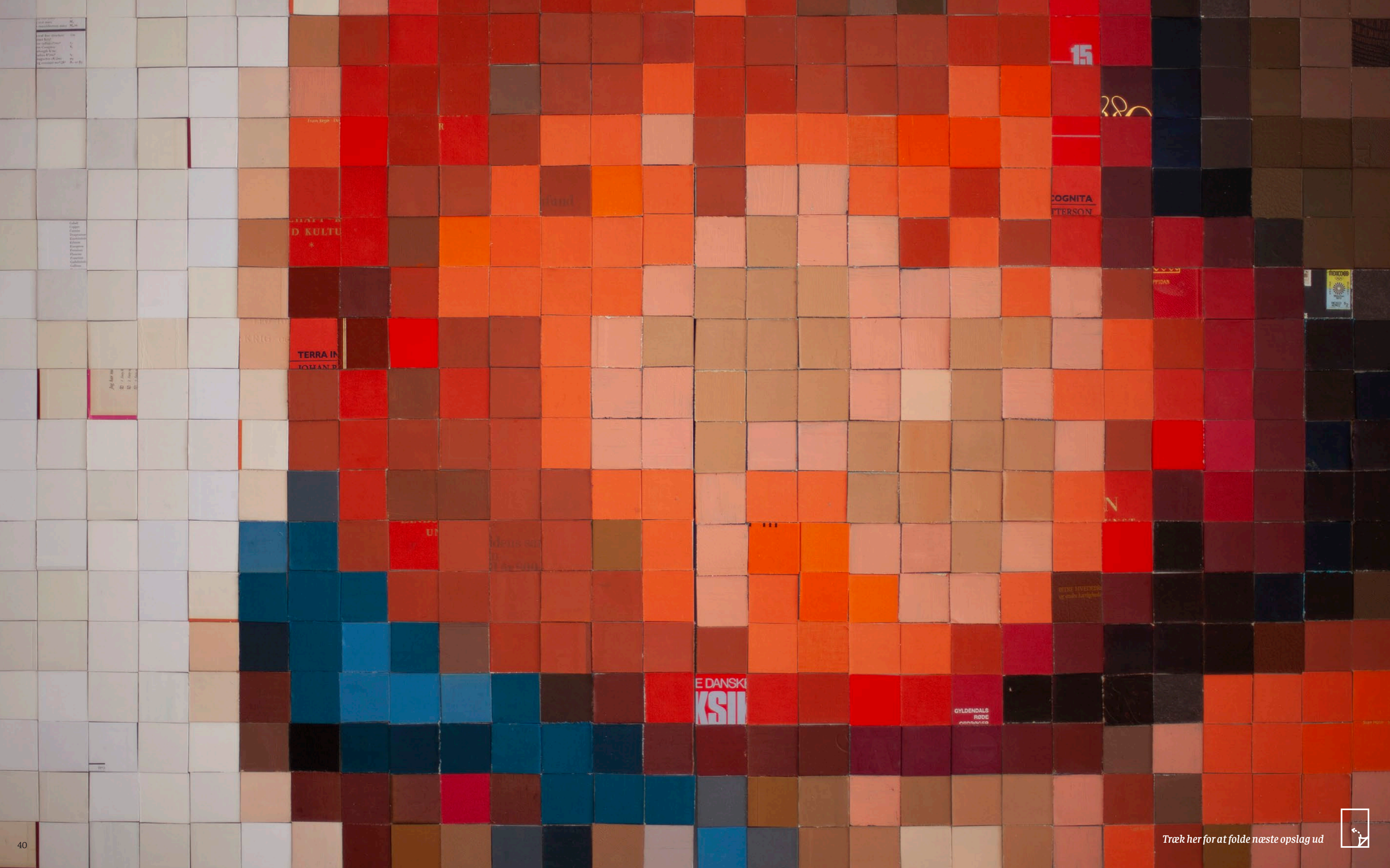
COGNITA
TERRA IN

PPIDAN

TERRA IN

IOHAN D

BITRE HVEDEBR
og andre kærligheds

Small text in the top left corner, possibly a page number or title fragment.

15

280

D KULTU

COGNITA
TTERSON

TERRA IN
IOMAN P

PPIDAN

UT

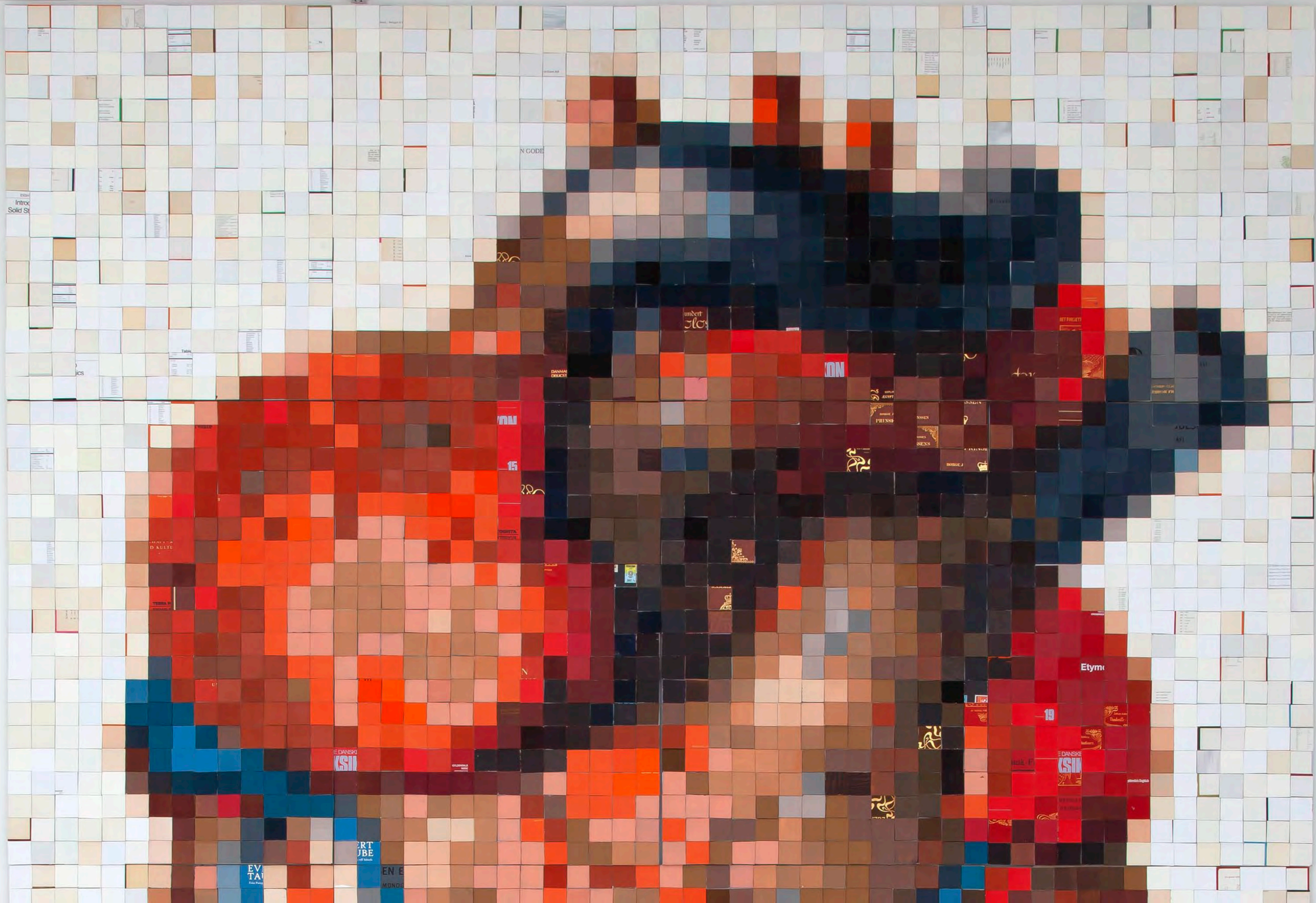
dens se
i Tasson

DELS LIVERDE
væde længe

E DANSKI
KSII

GYLDENDALS
RØDE
ANBODER

N GODE

Intro
Solid St

Tabl

undert

DANNAH
DELICET

ION

ON

15

PHINSE
SEXES

Etym

19

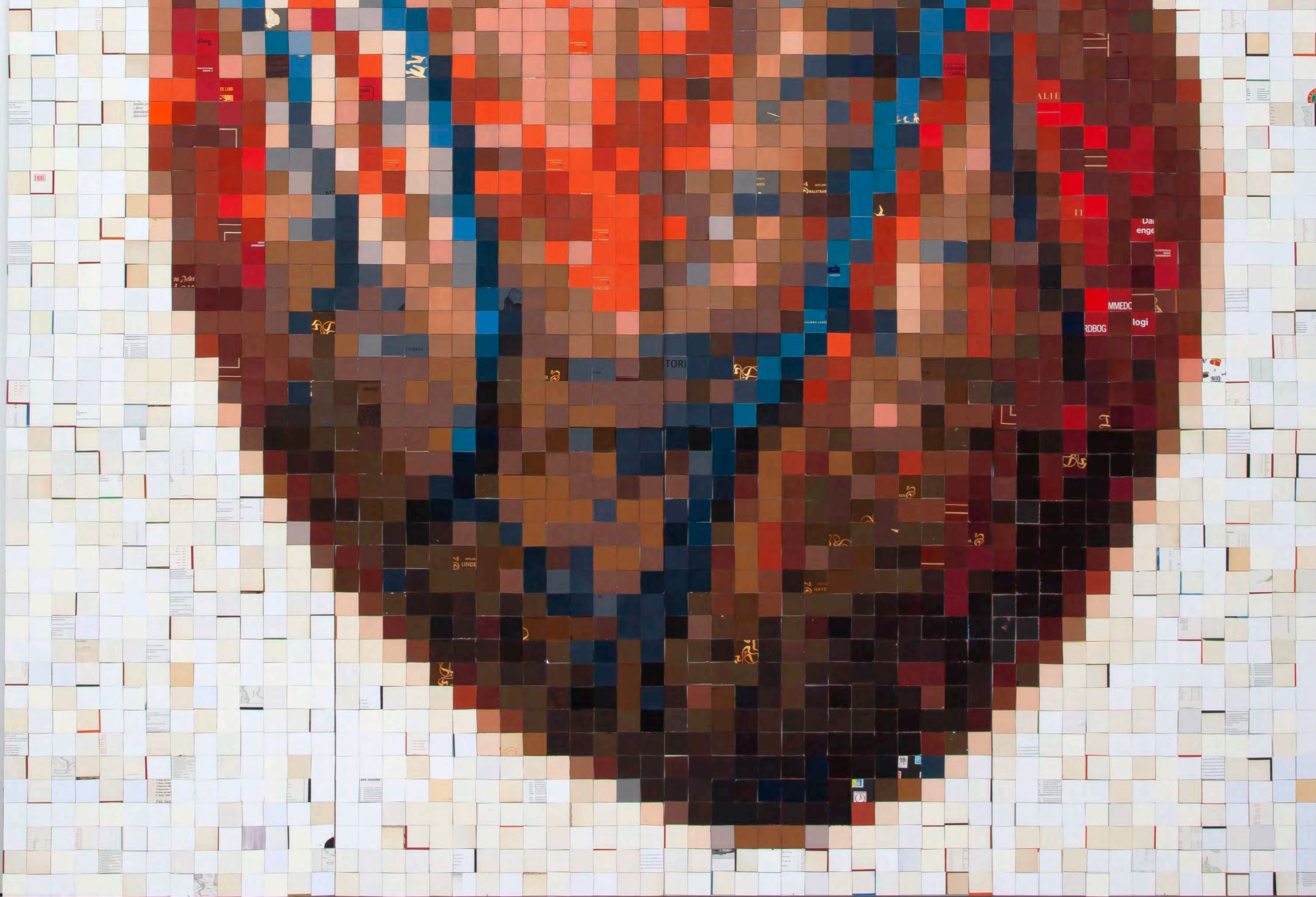
DANSKE
KSI

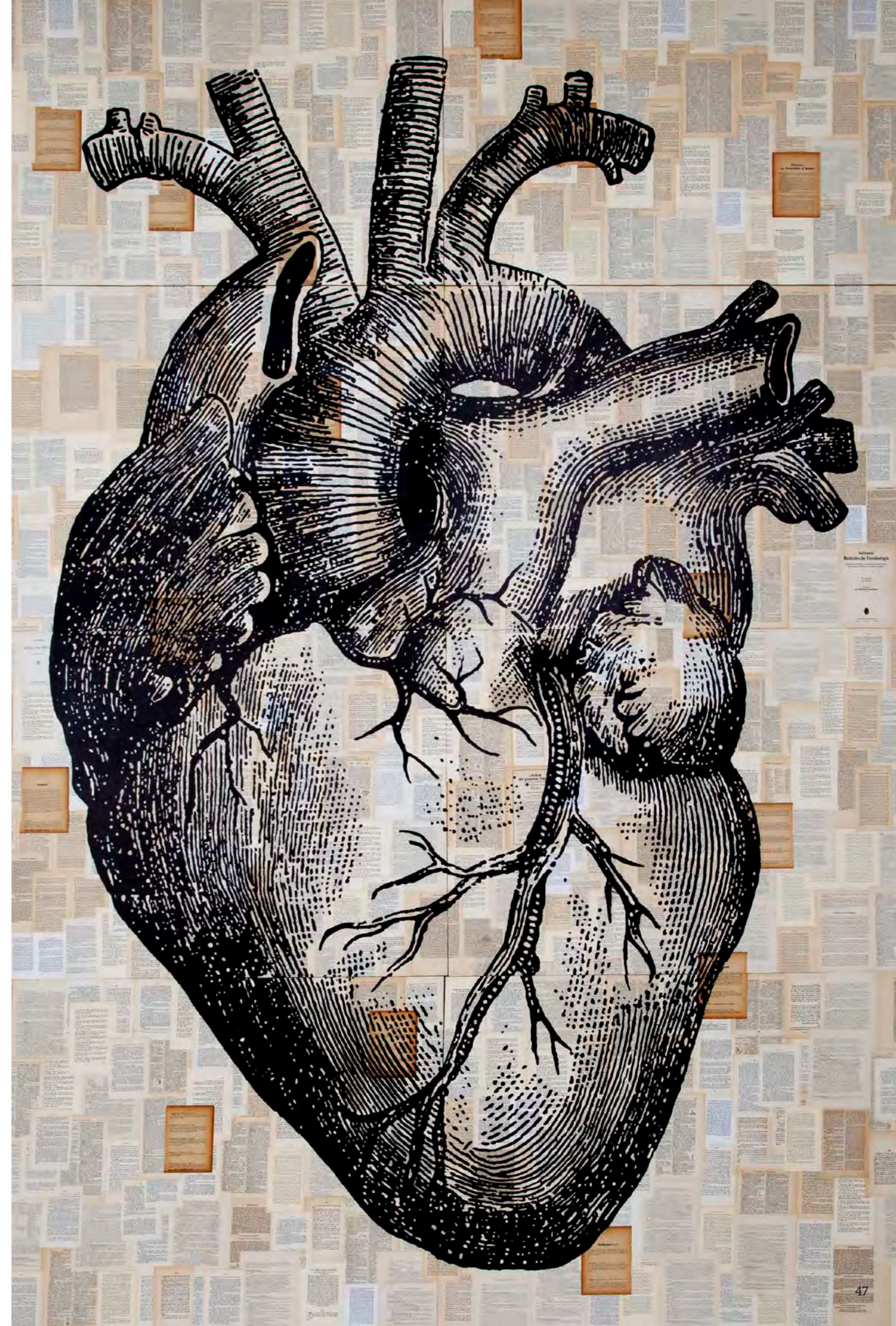
DANSKE
KSI

EV
TAN

ERT
UBE

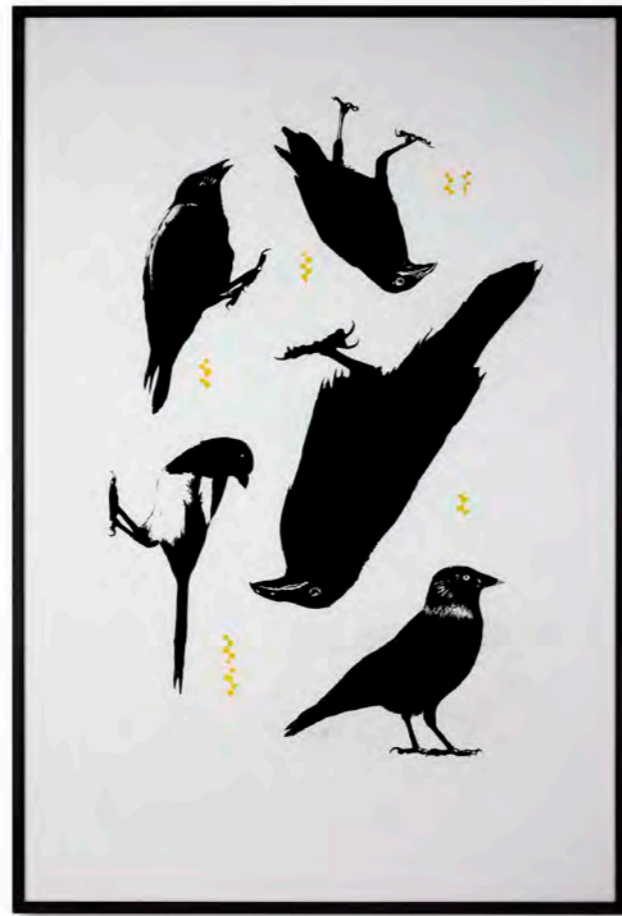
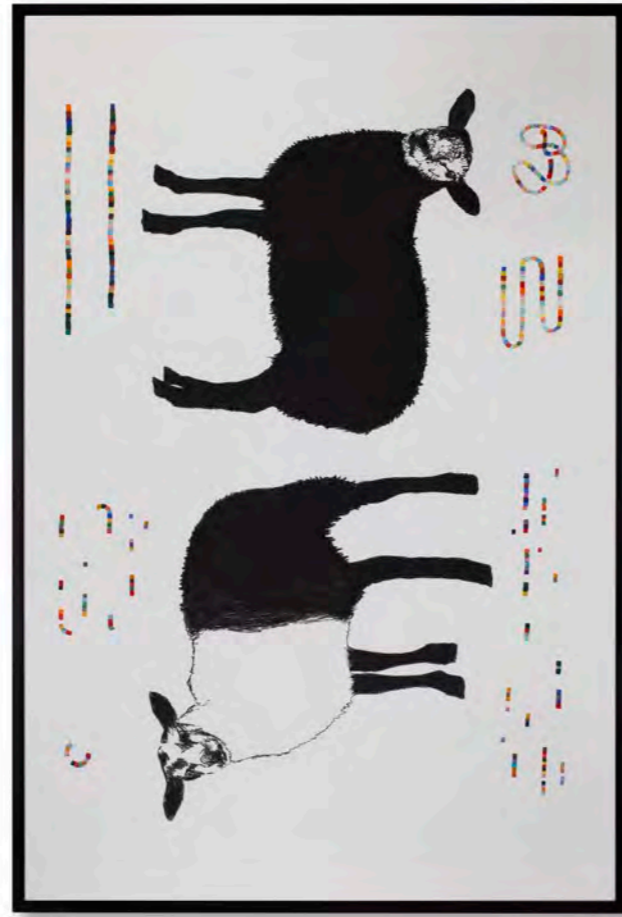
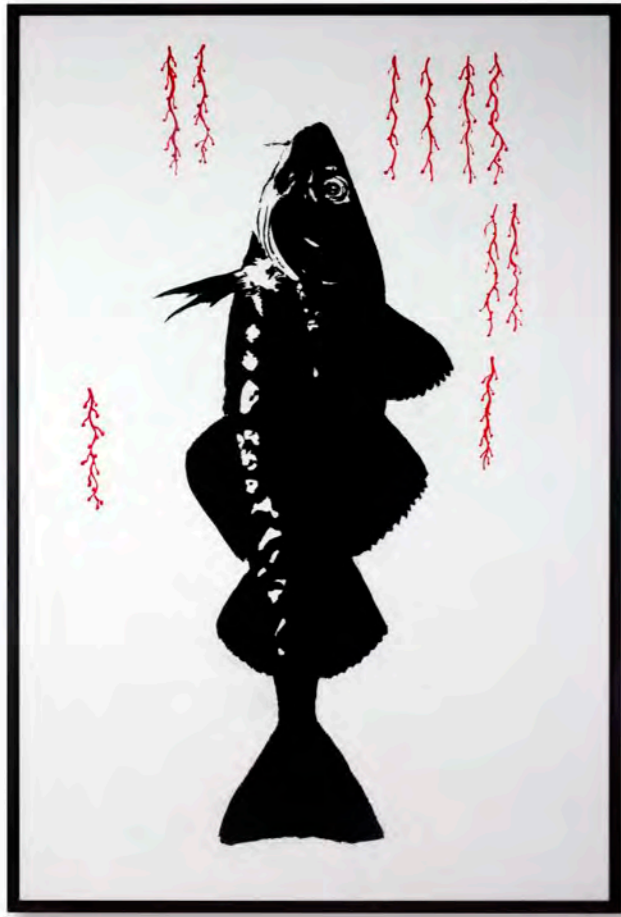
EN E
MOND

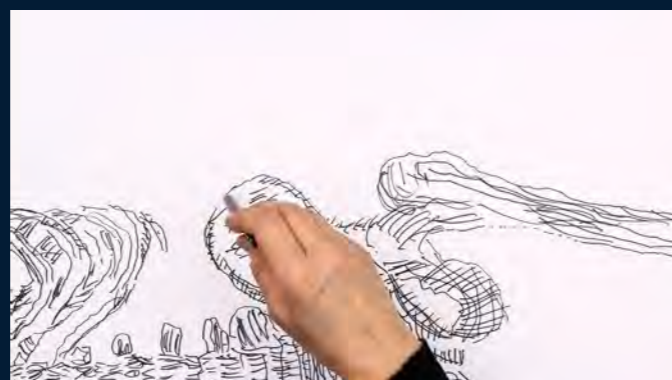
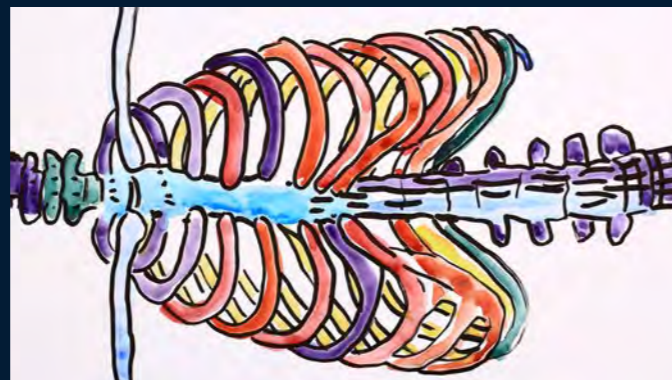
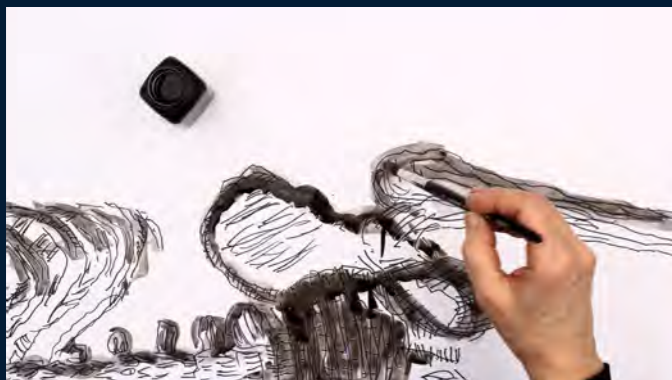
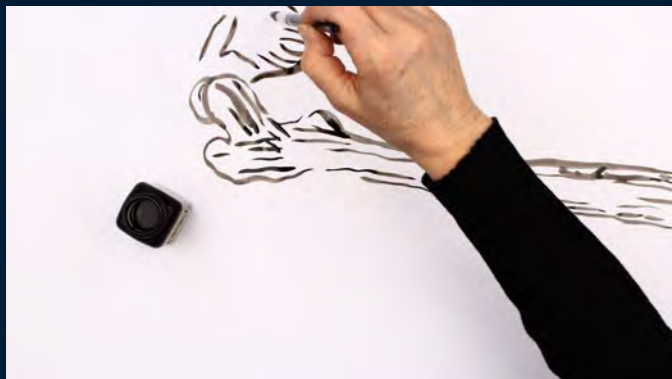
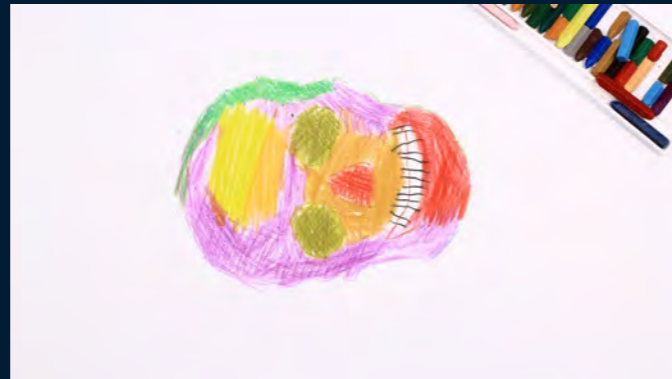

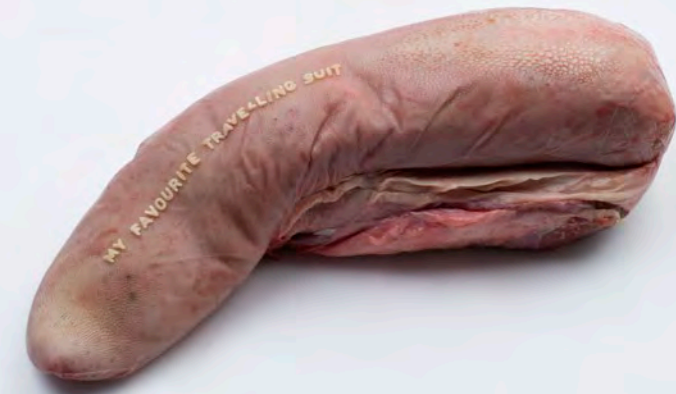

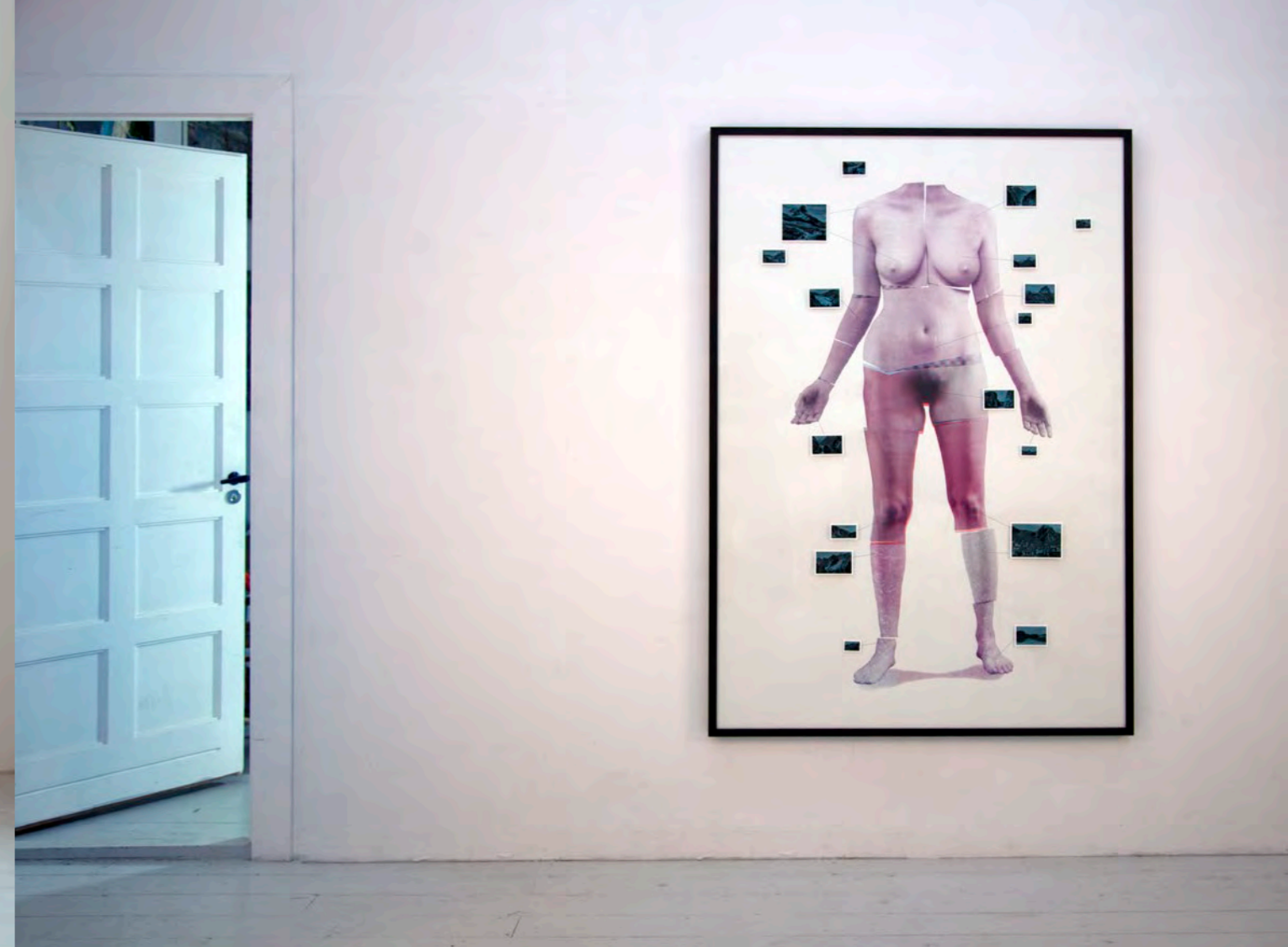

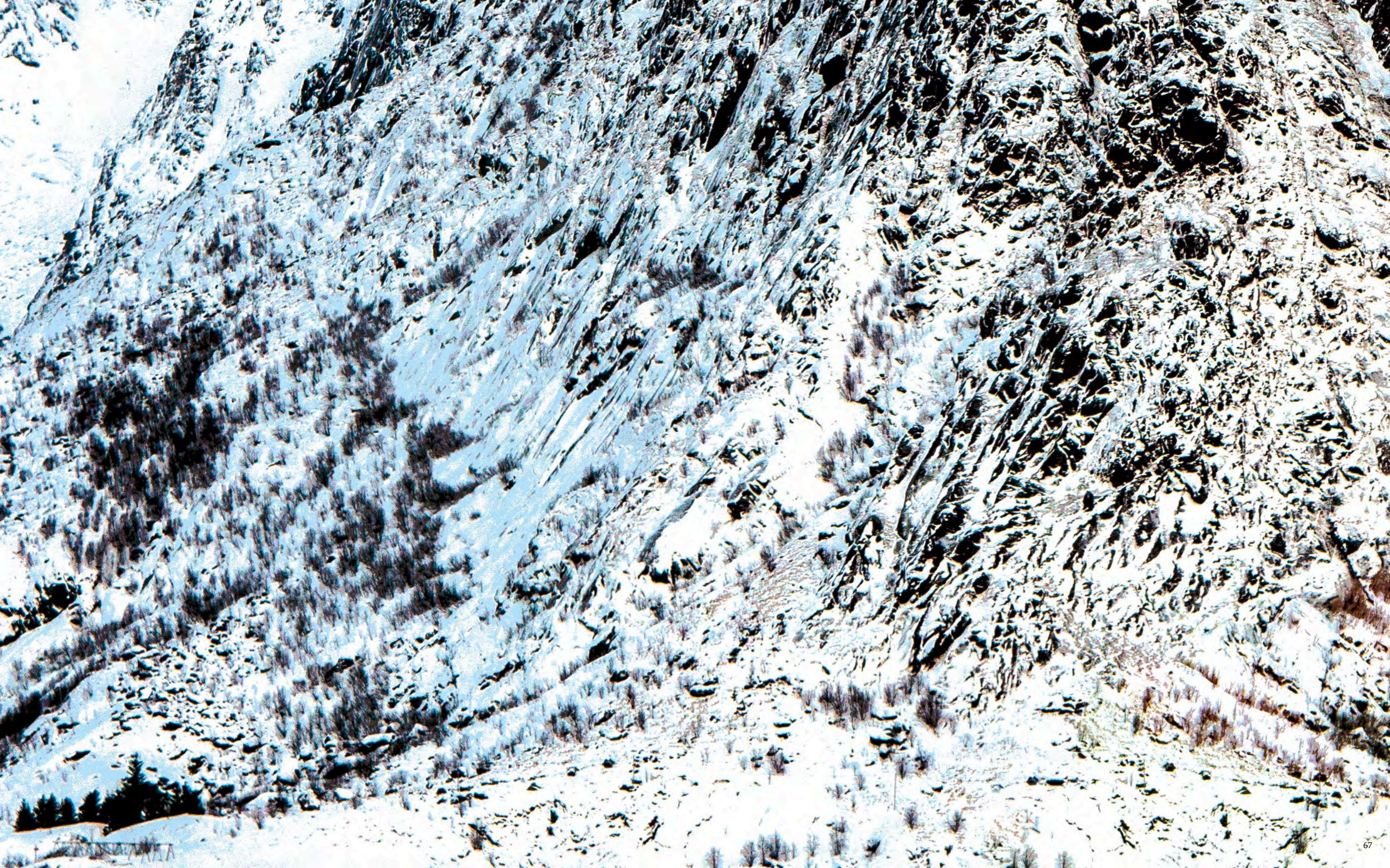

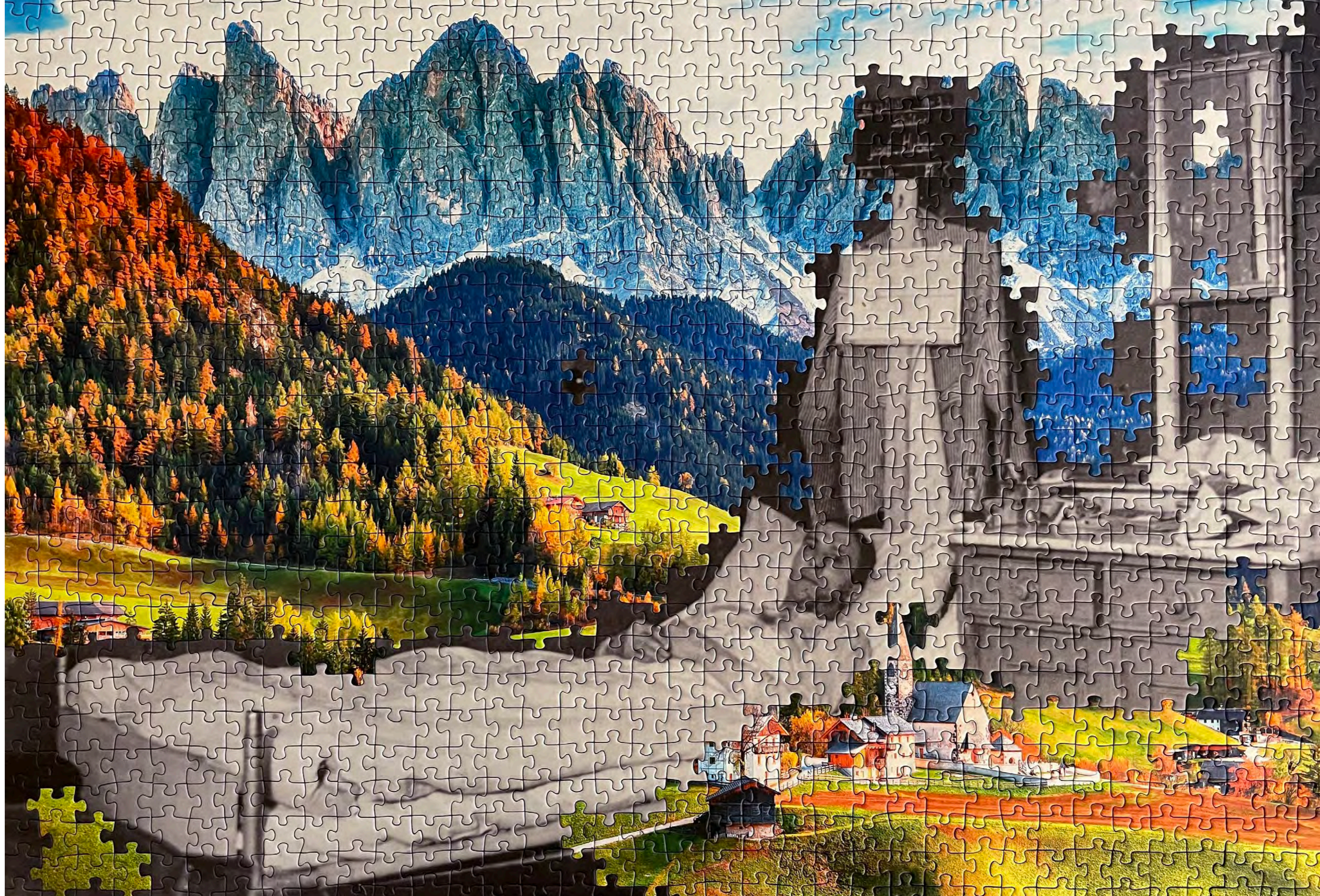

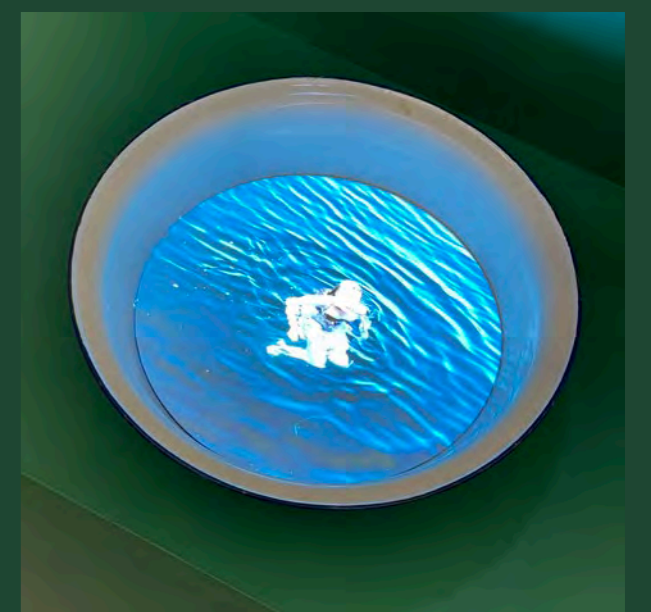
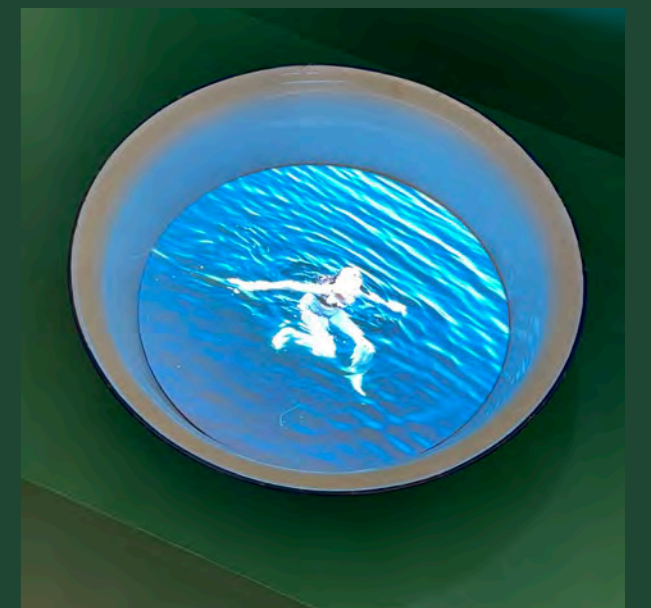

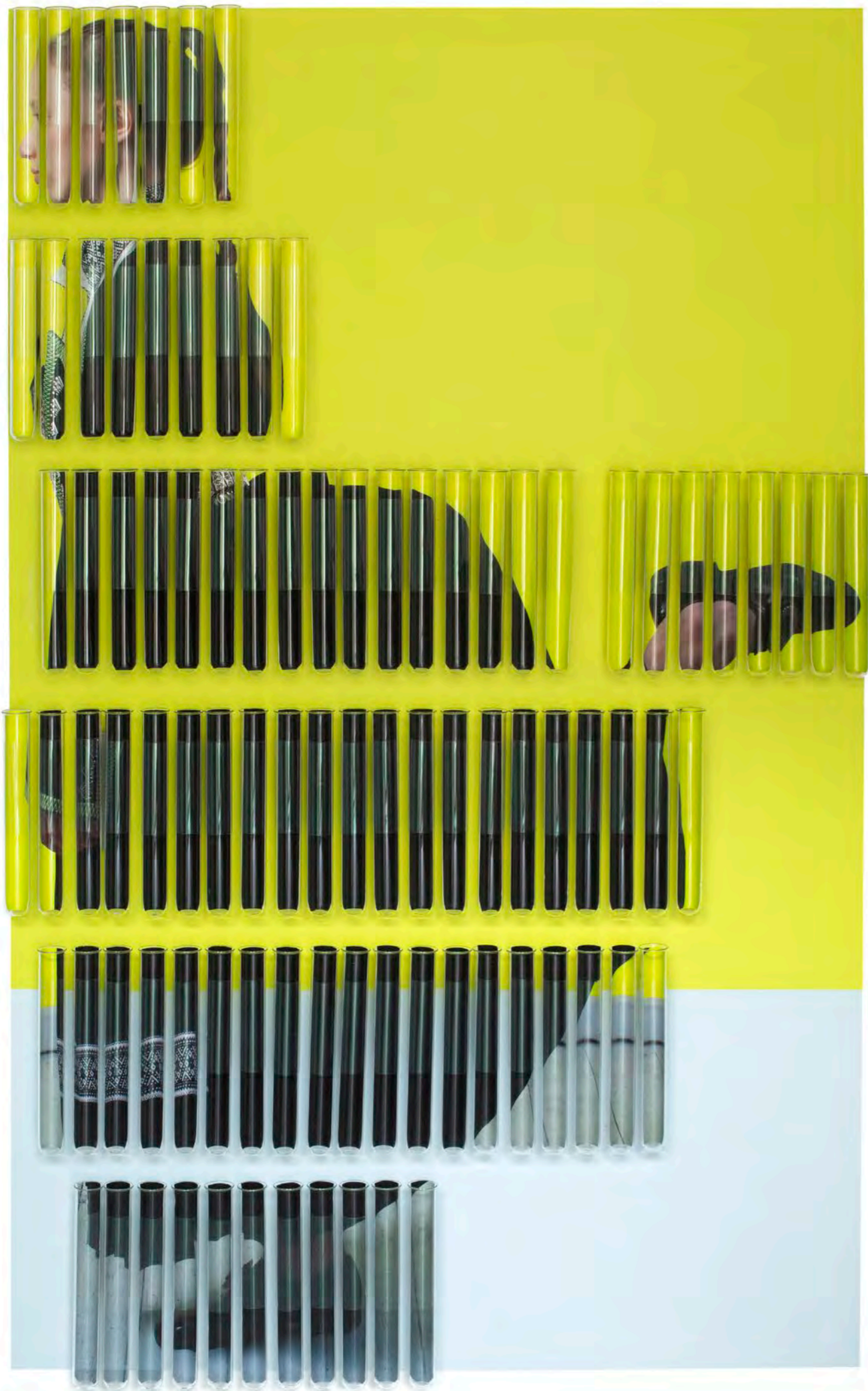

© 2021 Nina Maria Kleivan
og bidragsyderne

Barbara Læssøe Stephensen *Tekst*
Mai Misfeldt
Louise Banke

Jesper Palm *Fotos*
Dan R. Knudsen

Dan R. Knudsen ApS *Layout*

PrintDivision A/S *Tryk*
Sat med Faustina. Trykt på Munken Kristall

Dan R. Knudsen *Tak for hjælp med ud-
førsel af diverse værker*
Jesper Palm
Morten Suurballe
Niels McNair
Niels Plenge
Svend Amstrup Jeppesen

978-87-92079-22-0 *ISBN*

Udstilling og katalog er gjort muligt med støtte fra følgende fonde:

Grosserer L. F. Foghts Fond
Knud Højgaards Fond
Statens Kunstfond

Værket *The Colour White* (Forside og side 24 - 29)
er produceret på Statens Værksteder for Kunst

Fra introduktionen

Rum efter rum fylder Nina Maria Kleivan Sophienholm med grafik, video, skulptur, installation, tekst, fotografi. En rejse ind i det, der indtil nu er summen af et liv, et virke, et oevre. Et rod? Ikke kunstnerisk. Tonen i Kleivans kunst er så umiskendeligt hendes. Men udstillingen "Journey into the Mess" går netop ind i rodet og ikke væk fra det, eller udenom det. Forsøger ikke at konstruere, men måske bare at udstille, undersøge alle delene.

SOPHIENHOLM
Nybrovej 401
2800 Kgs. Lyngby
www.sophienholm.dk

